

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 264.923 van 21 november 2025
in de zaak A. 240.477/VII-42.256**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Katrin Verhaegen
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
 VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
 kantoor houdend te 1070 Brussel
 Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 10 november 2023, strekt tot de cassatie van arrest nr. 295.339 van 11 oktober 2023 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.669 van 28 november 2023.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Adjunct-auditeur Nino Vermeire heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 oktober 2025.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sehrish Raja, die *loco* advocaat Katrin Verhaegen verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Adjunct-auditeur Nino Vermeire heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1 Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient op 19 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

3.2. Op 23 juli 2022 neemt de verwerende partij een beslissing waarbij hem de vluchtelingstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd (hierna: aanvankelijk bestreden beslissing).

3.3. Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

3.4. Met arrest nr. 295.339 van 11 oktober 2023 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de internationale bescherming. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in een enig middel, dat hij herhaalt in zijn toelichtende memorie, de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (hierna: EVRM) en van de jurisdictionele motiveringsplicht vervat in artikel 149 van de Grondwet.

Verzoeker formuleert drie middelonderdelen.

Eerste middelonderdeel

In een eerste middelonderdeel voert verzoeker “ten eerste” aan dat hij in zijn beroepschrift aanvoerde dat er momenteel onvoldoende objectieve en betrouwbare informatie is over de huidige veiligheidssituatie en over het risico op vervolging voor uit het westen terugkerende Afghanen. Verzoeker stelt in zijn beroepschrift te hebben verwezen naar de *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van het UNHCR van februari 2022 (hierna: *UNHCR Guidance note* van februari 2022). Voorts verwees verzoeker in zijn aanvullende nota naar de update die het UNHCR van diens standpunt gaf op 17 november 2022 en februari 2023 en naar het rapport “*DRC, Afghanistan Conference - The Human Rights Situation after August 2021*” van 30 december 2022 waarin wordt opgeroepen om de UNHCR-richtlijnen omtrent de onmogelijkheid van terugkeer naar Afghanistan te respecteren en waarin erop

gewezen wordt dat er nog geen gedwongen terugkeer plaatsvond van afgewezen Afghaanse asielzoekers. In zijn aanvullende nota verwees verzoeker eveneens naar het rapport van Nansen van oktober 2022, waarin wordt gesteld dat er onvoldoende informatie is om te kunnen inschatten welke behandeling afgewezen asielzoekers die vanuit Europa terugkeren naar Afghanistan riskeren, aangezien er sinds de val van de Afghaanse Republiek nog geen dergelijke terugkeer werd geregeld vanuit Europa. Volgens verzoeker valt in het bestreden arrest nergens te lezen waarom zijn kritiek onterecht of van ondergeschikt belang zou zijn. Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich uitsluitend gebaseerd op de door verzoeker bekritiseerde bronnen om tot zijn oordeel te komen en werd in het bestreden arrest geen rekening gehouden met andere bronnen dan die van het EUAA. Zo werd geen rekening gehouden met de *UNHCR Guidance note* van februari 2022 en de updates daarvan. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest niet aangegeven waarom zijn kritiek onterecht of van ondergeschikt belang zou zijn, en wordt niet geantwoord op zijn verwijzing naar de “hogere waarde” van de UNHCR-richtlijnen waardoor een “bijzonder hoge bewijslast” op de asielinstanties zou rusten om ervan af te wijken.

In het eerste middelonderdeel stelt verzoeker “ten tweede” dat hij in zijn beroepschrift en zijn aanvullende nota heeft aangevoerd dat de door de verwerende partij gebruikte landeninformatie op cruciale punten onvolledig en irrelevant is omdat ze niet van toepassing is op zijn profiel, niet volledig geciteerd wordt of verkeerd wordt voorgesteld. Zo wees verzoeker er onder meer op dat een fundamenteel onderscheid moet worden gemaakt qua risico op mishandeling door de taliban tussen Afghanen die terugkeren na een jarenlang verblijf in het Westen en Afghanen die terugkeren uit landen zoals Pakistan, Iran, en Turkije. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) die stelt dat, indien het risico verschillend is voor verschillende subgroepen van een specifieke groep, het onderzoek en de landeninformatie zich op die subgroep dient te richten om de procedurele verplichtingen onder de artikelen 2 en 3 van het EVRM te respecteren. De stelling van de verwerende partij dat terugkerende Afghanen met argwaan kunnen worden bekeken en het voorwerp

kunnen uitmaken van stigmatisering of uitstoting is gebaseerd op informatie die betrekking heeft op de jaren voor de machtsovername en geen betrekking heeft op personen die terugkeren naar door de taliban gecontroleerd gebied, maar op personen die terugkeerden naar gebied dat onder controle van de toenmalige overheid stond, zodat het om fundamenteel verschillende situaties gaat. Verzoeker betoogde voorts dat de verklaringen van de anonieme bron waarop de verwerende partij zich baseert, geen of slechts zeer beperkt gewicht mogen krijgen en dat de weinige informatie die aangebracht wordt, op cruciale punten onvolledig is. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest niet ingegaan op zijn hogervermelde kritiek op het gebruik van de COI door de verwerende partij, terwijl zijn kritiek op het bronnengebruik nochtans cruciaal is voor een correcte beoordeling van zijn dossier en zijn mogelijkheden om terug te keren naar Afghanistan.

Tweede middelonderdeel

In een tweede middelonderdeel wijst verzoeker erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in zoverre hij laat uitschijnen dat verzoeker heeft aangevoerd een risico te lopen omwille van daadwerkelijke verwestering en niet zozeer omwille van gepercipieerde of toegeschreven verwestering, beide risicocategorieën door elkaar haalt en een verkeerde voorstelling geeft van hetgeen hij aanvoerde, meer bepaald zijn vrees omwille van gepercipieerde verwestering. Verzoeker stelt erop te hebben gewezen dat het zich onttrekken aan de taliban en de emigratie naar Europa wordt aanzien als een daad van politiek verzet tegen de taliban. De gehanteerde maatstaf van “persoonlijk uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen” is volgens verzoeker van toepassing op daadwerkelijke verwestering en niet op gepercipieerde verwestering. De vraag is bijgevolg niet welke veranderingen verzoeker in het Westen al dan niet heeft ondergaan, maar wel hoe hij door de taliban zal gepercipieerd worden na een jarenlang verblijf in Europa. Verzoeker stelt voorts dat hij er in zijn beroepschrift op wees dat zijn vertrek naar en verblijf in Europa door de taliban kan aanzien worden als een daad van politiek verzet, dat

hij, wat een terugkeer naar een regime waaronder men nooit geleefd heeft, de parallel trok met het arrest van het EHRM *Sufi en Elmi* van 28 juni 2011 (hierna: arrest *Sufi en Elmi*), dat hij verschillende *checkpoints* van de taliban zal moeten passeren bij een terugkeer naar Afghanistan en aldus een verhoogd risico loopt te worden opgemerkt en bijgevolg als verwesterd te worden gepercipieerd door de taliban, dat hij bij zijn aankomst aldaar extra in de kijker zal lopen vermits duidelijk zal zijn dat hij vanuit het Westen terugreist, en dat hij geen Afghaans paspoort heeft. Voorts wees hij in zijn beroepschrift op “het ontbreken van kwalitatieve bronnen omtrent verwestering” en op de vele informatie die hij heeft aangedragen waaruit blijkt dat de taliban reeds voor de machtsovername erg vijandig stonden tegenover Afghanen die uit Europa terugkeren en benadrukte hij tevens dat de asielinstanties de juiste risicogroep dienen af te bakenen.

Verzoeker betoogt voorts dat het risico voor de onderscheiden groepen van terugkeerders erg verschilt en dat de objectieve landeninformatie die hij aanvoerde betrekking heeft op de afgewezen asielzoekers die terugkeren uit Europa en precies om die reden een doelwit van vervolging vormen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft volgens verzoeker op deze kritieken geen effectief antwoord geformuleerd.

Verzoeker stelt dat de motivering bijzonder moeilijk te begrijpen is, daar deze volgens hem tegenstrijdig is. In het bestreden arrest legt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens verzoeker nergens uit hoe verzoend kan worden dat, enerzijds, de taliban een slecht beeld zouden hebben van verzoeker omdat hij Afghanistan is ontvlucht, dat ze zouden denken dat hij geen islamitische waarden heeft en schandalen tegen de islam heeft gecreëerd en dat Afghanen die gepercipieerd worden morele en religieuze normen te hebben overschreden, hoog risico lopen om door de taliban te worden vervolgd, maar dat anderzijds verzoeker als Afghaan die Afghanistan ontvlucht is, in Europa gewoond heeft en er bescherming heeft gezocht tegen de taliban, dit risico op een of andere wijze toch niet zou lopen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat aan deze tegenstrijdigheid volledig voorbij, terwijl het de essentie betreft van het ingeroepen

risico. De motivering die er in het bestreden arrest op volgt, vormt geen relativering van het risico. Zelfs als het zou kloppen dat de houding van de taliban ambigu is, houdt dit in dat het risico er wel degelijk is. Verder verduidelijkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet wat hij begrijpt onder ‘terugkeerders’. Voorts stelt het bestreden arrest dat de elite negatief bekeken zou worden en anderzijds de taliban de elite heeft opgeroepen om terug te keren. Deze motivering is intrinsiek tegenstrijdig. Er zijn nog geen gevallen gekend van gedwongen terugkeer van afgewezen asielzoekers uit Europa. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen antwoordt niet op deze specifieke kritiek en maakt niet het gevraagde onderscheid tussen de verschillende groepen van terugkeerders en de risico’s die zij lopen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft niet het onderscheid aangebracht tussen verschillende risicogroepen van terugkeerders, wat een misrepresentatie inhoudt van de landeninformatie en van de door verzoeker opgeworpen rechtsvragen. De bedenking dat niet in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf daar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, lijkt duidelijk als standpunt, maar er is niet geweten op basis van welke informatie de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot deze conclusie komt en in welke mate rekening werd gehouden met de door verzoeker geuite bronnenkritiek, hoe dit zich verhoudt tot het feit dat niet betwist wordt dat de taliban een slecht beeld hebben van Afghanen die het land verlaten hebben, menen dat zij geen islamitische waarden hebben en mogelijks schandalen zouden gecreëerd hebben tegen de islam, en aangepast zouden zijn in hun ethiek en denken. Voorts weet verzoeker niet hoe dit met zo’n stelligheid kan worden beweerd, nu er nog geen enkele Afghaan die als asielzoeker werd afgewezen, vanuit Europa werd verwijderd naar Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban. De maatstaf die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest hanteert, namelijk dat hij persoonlijk uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken heeft, is niet relevant en vormt geen werkelijk antwoord op wat verzoeker heeft aangevoerd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakt ook

een verkeerde toepassing van het arrest *Sufi en Elmi*, nu door het EHRM niet wordt vereist verwestering concreet te maken.

Het bestreden arrest stelt verder dat verzoeker geen concrete elementen aandraagt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dermate negatief zou worden gepercipieerd dat hij vervolgd zou worden, maar verzoeker heeft bijzonder veel objectieve landeninformatie aangevoerd waaruit blijkt dat de elementen die hij heeft aangebracht met betrekking tot zijn persoon door de taliban zouden worden gepercipieerd als politiek-religieus verraad en dat hij via de luchthaven en tal van *checkpoints* naar zijn geboortedorp zou moeten terugkeren, wat hem onder de aandacht van de taliban riskeert te brengen en er bijgevolg een risico op behandelingen verboden bij artikel 3 van het EVRM bestaat. Verzoeker heeft de gevreesde behandeling bovendien niet beperkt tot vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, maar heeft zich ook beroepen op een vrees voor onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In het bestreden arrest wordt niet ingegaan op het risico voor onmenselijke en vernederende behandelingen en meer bepaald de aangevoerde schending van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, dat inhoudelijk gelijk is aan artikel 3 van het EVRM. Nochtans had hij verscheidene malen aangegeven te vrezen om de aandacht van de taliban te trekken bij terugkeer en om op te vallen als terugkeerder uit Europa.

Waar het bestreden arrest stelt dat er geen sprake is van een groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of van onmenselijke of vernederende behandeling door de taliban, past de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de rechtspraak van het EHRM verkeerd toe. Verzoeker heeft immers herhaaldelijk geargumenteed dat het niet gaat over “alle Afghaanse mannen”, maar slechts over hen die naar Europa zijn gevlucht en er om bescherming tegen de taliban hebben verzocht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervormt aldus het aangevoerde risico. De vraag is niet of verzoeker dermate verwesterd is dat hij deel zou uitmaken van een bepaalde sociale groep. De vraag is of de taliban zullen te weten komen dat verzoeker jaren

in Europa verbleven heeft en er bescherming heeft gevraagd en of dit aanleiding zal geven tot ondervraging, mishandeling en een risico op foltering. Verzoeker argumenteert in dit verband ook dat hij bij zijn aankomst op de luchthaven (uiterlijk) identificeerbaar zou zijn als Afghaan die terugkeert uit Europa en dat hij niet inziet hoe hij aan controleposten en negatieve aandacht van de taliban zou kunnen ontsnappen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen biedt geen effectief antwoord op de door verzoeker aangevoerde vrees en de landeninformatie die deze ondersteunt.

In de mate dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat de beslissing van de asiendiensten geen terugkeerbeslissingen zijn en het aangevoerde risico om te reizen met een eventueel ongeschikt paspoort een hypothetische constructie is die niet dienstig is in het kader van het onderzoek naar internationale bescherming, merkt verzoeker op dat bij elk verzoek om internationale bescherming het risico op vervolging en onmenselijke of vernederende behandeling moet worden nagegaan in de hypothese van terugkeer naar het land van herkomst. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat het niet is geoorloofd om het onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM voor te behouden aan een effectieve verwijderingsbeslissing, maar dat dit reeds tijdens het verzoek tot medische regularisatie moet worden onderzocht. De hypothese van terugkeer moet “gedisciplineerd, chronologisch en logisch” in kaart gebracht worden.

Ook de motivering dat de *checkpoints* die verzoeker claimt te moeten passeren zich hoofdzakelijk in en rond de steden bevinden en dat deze zouden dienen om te speuren naar Afghanen met een specifiek profiel, vormt geen effectief antwoord op het door verzoeker aangevoerde risico. Als hij terugkeert, landt hij namelijk in de grote steden waar de luchthavens gelegen zijn en waar uiteraard ook controleposten zijn. Vervolgens moet hij van de luchthavens naar de steden en van de steden naar zijn herkomstregio. Verder wordt cruciale informatie over de *checkpoints* achterwege gelaten. Hun doelstelling is namelijk tweevoudig: zij dienen ook om de talibancodes af te dwingen. Dit is net het ‘spel’ waarmee

terugkeerders worden geconfronteerd en wat voor hen een risico vormt. Bovendien is de doelstelling van de *checkpoints* niet determinerend voor het risico dat eruit voortvloeit. Er zijn nog geen gedwongen terugkeerders, zodat het evident is dat de bestaande controleposten op heden er niet op gericht zijn om gedwongen terugkeerders uit Europa te identificeren. Gelet op het feit dat de taliban negatief staan ten opzichte van mensen die Afghanistan hebben verlaten, kan verwacht worden dat zij verregaande interesse zullen hebben in Afghansen die uit westerse landen terugkeren of niet over de nodige documenten beschikken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen biedt geen effectief antwoord op de door verzoeker aangevoerde vrees en landeninformatie die deze ondersteunt. Verzoeker concludeert dat het bestreden arrest artikel 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM schendt.

Derde middelonderdeel

In een derde middelonderdeel voert verzoeker aan dat het arrest een opzettelijk gedrag van een actor vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet vereist opdat sprake is van een precaire socio-economische/humanitaire situatie in Afghanistan die overeenstemt met een onmenselijke of vernederende behandeling die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ook voegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een voorwaarde toe door te stellen dat niet blijkt dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren. Dit is in strijd met de redenering van het EHRM in het arrest *Sufi en Elmi*. Anders dan in voormeld arrest, waar niet blijkt dat de humanitaire situatie in Somalië volledig of overwegend het gevolg was van een handelen of nalaten van de betrokken partijen met als doel de humanitaire situatie te doen verslechteren, is dit volgens verzoeker echter hetgeen in het bestreden arrest wordt vereist.

Ook waar het bestreden arrest stelt dat de sancties en economische acties, opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, niet in rekening dienen te worden gebracht omdat er geen sprake zou zijn van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek gericht is tegen de Afghaanse bevolking, voegt het bestreden arrest volgens verzoeker een voorwaarde toe aan het eerder aangehaalde criterium. Van belang is dat de humanitaire omstandigheden overwegend het gevolg zijn van direct of indirect handelen en/of nalaten van de betrokken partijen. Verzoeker meent dat zowel de gedragingen van de taliban die niet rechtsreeks de Afghaanse burgers treffen (zoals het niet voldoen aan de voorwaarden voor het verkrijgen van internationale hulp), als de gedragingen van buitenlandse regeringen en internationale instellingen in rekening moeten worden gebracht om te beoordelen of de precaire humanitaire situatie “overwegend (*‘predominantly’*) veroorzaakt [is] door gedragingen van derden”. Door aldus het relevante criterium op een foutieve wijze toe te passen om na te gaan of hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en bijgevolg “essentiële elementen buiten beschouwing te laten bij de toepassing van dit criterium”, faalt de motivering volgens verzoeker naar recht.

Verzoeker wijst er ten slotte nog op dat hij in zijn aanvullende nota wees op een verslag “*OHCHR, Afghanistan (...)*” van 30 december 2022, waaruit blijkt dat de taliban een verbod uitvaardigden voor ngo’s en humanitaire organisaties voor vrouwelijke medewerkers, en dat met dit verbod de humanitaire hulp wel degelijk op grote schaal werd verminderd door de taliban, zodat “de *Sufi en Elmi* analyse van het EHRM” dan ook van toepassing is. Tevens heeft verzoeker in zijn aanvullende nota verwezen naar het SIGAR rapport waaruit blijkt dat de taliban wel degelijk hulp bemoeilijken en verhinderen. Volgens verzoeker antwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier niet op.

Beoordeling

Algemeen

5. Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet geschonden is door het bestreden arrest. Het middel is in die mate niet ontvankelijk.

6. De in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de jurisdictionele motiveringsplicht. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

7. Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak met hervormingsbevoegdheid gedaan over het bij hem ingestelde beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing. Hij is hierbij niet gebonden door de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing. Derhalve moet de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Eerste middelonderdeel

8. Verzoeker stelt, in een eerste punt van het eerste middelonderdeel dat hij er in zijn beroepschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op gewezen heeft dat er momenteel onvoldoende objectieve en betrouwbare informatie is over de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan en over het risico op vervolging en ernstige schade voor uit het Westen terugkerende Afghanen. Hij voert aan dat hij in zijn beroepschrift en aanvullende nota wees op de updates van het UNHCR, waarin bevestigd wordt dat er nog steeds te weinig informatie voorhanden is om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie op het terrein in geval van terugkeer, op *“het rapport van DRC, Afghanistan Conference – The Human Rights Situation after August 2021”*, van 30 december 2022, en op het rapport van Nansen, waarin wordt gesteld dat er onvoldoende informatie is om te kunnen inschatten welke behandeling afgewezen asielzoekers die uit vanuit Europa naar Afghanistan terugkeren riskeren.

Uit het bestreden arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 2.1 het standpunt van verzoeker in verband met het gebrek aan actuele, objectieve en betrouwbare informatie inzake de huidige situatie in Afghanistan weergeeft, dat hij vervolgens in punt 2.2. een opsomming geeft van de door de partijen overgemaakte stukken en dat hij dienvolgens op grond van “de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld” overgaat tot een uitgebreide analyse van het risico op vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en een (toegeschreven) verwestering.

Wat betreft verzoekers argument dat er een gebrek is aan informatie inzake de huidige situatie in Afghanistan, stipt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in randnummer 2.3.5. aan dat hij er zich bewust van is “dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen” en “dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin

bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is”, doch dat “moet (...) worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen”, dat “[b]ovendien (...) verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land (zijn) blijven opvolgen en rapporteren (...) over gebeurtenissen en incidenten”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt verder op dat “[d]e verbeterde veiligheidssituatie (...) verder als gevolg (heeft) dat meer regio’s dan vroeger toegankelijk zijn”. De Raad oordeelt aldus “dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren” en dat “[h]et betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, (...) hierover niet anders (doet) denken”. Waar verzoeker wijst op de Nansen nota van oktober 2022 en verweerders analyse en gebruik van de landeninformatie bekritiseert, stelt de Raad in randnummer 2.3.4.2 vast “dat verzoeker met de loutere verwijzing naar voormelde nota en zijn theoretisch betoog niet *in concreto* aanduidt welke verkeerde conclusies verweerder *in casu* zou hanteren of in welke mate de gemaakte analyse niet correct of actueel zou zijn met betrekking tot onderhavige zaak”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent aldus over voldoende objectieve en betrouwbare informatie te beschikken betreffende de veiligheidssituatie, de socio-economische en humanitaire situatie en het risico op vervolging voor terugkeerders om het beschermingsverzoek van verzoeker op nuttige wijze te evalueren omdat uit de objectieve landeninformatie niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen daar niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden beschouwd als verwesterd. Op grond van de beschikbare informatie besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat aldus een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft waarbij hij zijn vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen en dat het aan verzoeker toekomt “*in concreto* aan te

tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd”. Wat de door verzoeker in zijn verzoekschrift ontwikkelde argumenten omtrent zijn beweerde verwestering betreft, stelt de Raad evenwel vast dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal aanzien worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico op vervolging loopt.

Anders dan verzoeker voorhoudt, blijkt uit het voorgaande dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen antwoordt op het argument dat er een gebrek is aan objectieve en betrouwbare informatie in Afghanistan. Uit het bestreden arrest blijkt ook dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet uitsluitend gebaseerd heeft op de door verzoeker bekritiseerde bronnen om tot zijn oordeel te komen en dat rekening werd gehouden met andere bronnen dan die van EUAA. In het bestreden arrest verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meermaals naar de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, waaronder ook deze die door verzoeker werd bijgebracht.

Bovendien zijn de richtlijnen van het UNHCR weliswaar gezaghebbend, doch geenszins juridisch bindend. Anders dan verzoeker het ziet, is er geen juridische bindende regel die aan de verwerende partij een bijzonder hoge bewijslast oplegt om te kunnen en mogen afwijken van het advies van de UNHCR. Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk verwijst naar de in aanmerking genomen landeninformatie en de inhoud ervan, evenals naar de noodzaak voor verzoeker om zijn voorgehouden vrees *in concreto* aan te tonen, geeft hij duidelijk aan waarom hij niet de voorkeur geeft aan het UNCHR-rapport.

De beoordeling of de bijgebrachte bronnen voldoende objectief en betrouwbaar zijn om de huidige situatie in Afghanistan te beoordelen komt voorts uitsluitend aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als feitenrechter toe.

Er is in die mate geen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht, noch van artikel 3 van het EVRM, dat verzoeker geschonden acht omdat volgens hem “geen nauwgezet en nauwkeurig onderzoek [is] gevoerd, gelet op het feit dat op de bronnenkritiek van verzoeker niet geantwoord werd”, hetgeen wel degelijk blijkt te zijn gebeurd.

9. Verzoeker stelt in het eerste middelonderdeel “ten tweede” (“1.2. Ten tweede”) dat in het bestreden arrest nergens wordt ingegaan op de in zijn beroepschrift en aanvullende nota ontwikkelde kritiek dat de gebruikte landeninformatie op cruciale punten onvolledig is dan wel irrelevant voor zijn situatie, niet volledig geciteerd wordt of verkeerd wordt voorgesteld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is van oordeel dat de “algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit Europa en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren [...], gelet op het gebrek aan concrete en op zijn persoon betrokken elementen, evenmin [...] bij machte [is] om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen”. Met deze motivering geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan dat verzoekers kritiek op de onvolledigheid, irrelevantie, gebrekkige citering of foutieve representatie van de landeninformatie niet dienstig is omdat die informatie te algemeen is en verzoeker in gebreke blijft om een concrete, geïndividualiseerde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. In de mate dat verzoeker voorhoudt dat uit het bestreden arrest niet zou blijken waarom zijn kritiek onterecht of van ondergeschikt belang zou zijn, gaat hij uit van een verkeerde lezing van het bestreden arrest en mist zijn betoog feitelijke grondslag.

10. Verzoeker stelt dat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord op zijn kritiek op de beoordeling in de aanvankelijk bestreden beslissing van het risico voor uit Europa terugkerende Afghanen, onder meer omdat het zou gaan om informatie betreffende de periode vóór de machtsovername door de taliban en die

afkomstig zou zijn van een anonieme bron en omdat het EUAA belangrijke informatie niet volledig zou citeren.

De in aanmerking genomen landeninformatie heeft wel degelijk ook betrekking op de periode na de machtsovername door de taliban. Het bestreden arrest blijkt niet te zijn gesteund op een anonieme bron van de verwerende partij. Wel is sprake van een anonieme bron die door het EUAA kon worden geraadpleegd. Door deze informatie in aanmerking te nemen, geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen impliciet doch zeker aan dat hij de door het EUAA verzamelde informatie betrouwbaar acht. De beoordeling van de bewijswaarde van de voorhanden zijnde landeninformatie behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de feitenrechter. Tot slot geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de verwijzing naar de concrete landeninformatie waarop hij zich steunt, duidelijk aan op welke informatie hij zich steunt en hij geeft er ook de strekking van weer. In de mate dat verzoeker deze informatie onvolledig acht, betreft zijn kritiek de beoordeling van de zaak zelf, waarvoor de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd is.

Tweede middelonderdeel

11. Verzoeker stelt in een tweede middelonderdeel dat hij er in zijn beroepschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op gewezen heeft omwille van zijn verzoek om internationale bescherming en zijn jarenlang verblijf in het Westen vervolging te vrezende en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte doet uitschijnen dat hij zou hebben aangevoerd een vrees te koesteren omwille van daadwerkelijke verwestering, terwijl in zijn geval de notie van “gepercipieerde verwestering” van belang is.

12. Verzoeker argumenteert eerst dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het gevraagde onderscheid maakt tussen de verschillende risicogroepen van terugkeerders.

In punt 2.3.4.2 van het bestreden arrest oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van bepaalde landeninformatie waaraan hij telkens concreet refereert, dat “[u]it objectieve landeninformatie [...] heden niet [blijkt] dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen” doch dat “[i]n het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, [...] zich een individuele beoordeling [opdringt] waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren”. Vervolgens maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een analyse van de door verzoeker aangevoerde elementen, waaruit hij echter besluit dat verzoeker in gebreke blijft zijn vrees voor vervolging concreet aan te tonen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest onder meer dat de *checkpoints* zijn opgericht “om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten” en dat “[v]erzoeker in de huidige stand van zaken echter niet aan[toont] dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk geviséerd zou worden bij deze controleposten”. Verder overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat niet blijkt “dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit Europa en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen”.

Uit de voormelde overwegingen blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een risico erkent voor mensen met het specifiek profiel van ex-medewerker van de voormalige Afghaanse overheid of veiligheidsdiensten, doch niet voor mensen die terugkeren vanuit Europa, louter

omwille van dit laatste feit. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beantwoordt aldus wel degelijk verzoekers argumentatie betreffende het voorgehouden risico voor terugkeerders uit Europa. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers standpunt dienaangaande niet volgt, houdt geen verband met de in artikel 149 van de Grondwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht doch betreft de beoordeling van de zaak zelf, waarvoor de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd is.

13. Volgens verzoeker haalt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de maatstaf voor verwestering, de daadwerkelijke en de gepercipieerde of toegeschreven verwestering door elkaar.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest dat verzoeker met de verwijzing naar zijn verblijf van ongeveer twee jaar in België niet doet blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan “gezien zal worden” als “zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert”. Uit deze overwegingen blijkt, anders dan verzoeker voorhoudt, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk onderzoekt of sprake is van een gepercipieerde verwestering als gevolg van verzoekers verblijf in Europa. Verzoekers kritiek dat de uiteenzetting en gehanteerde maatstaf door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitsluitend doelt op daadwerkelijke verwestering, mist derhalve feitelijke grondslag.

14. Verder blijkt, anders dan verzoeker voorhoudt, niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen diens rechtsvraag verkeerd voorstelt. Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt dat uit de objectieve landeninformatie heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, geeft hij slechts de reden weer waarom, in het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, een individuele beoordeling zich opdringt. Na

dit geïndividualiseerd onderzoek komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgens tot de conclusie dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou gevisieerd worden omwille van zijn verblijf in Europa.

15. Wat betreft verzoekers kritiek dat er een gebrek aan betrouwbare informatie is over het lot van terugkeerders sinds de machtsovername nu er nog geen gedwongen terugkeer van afgewezen Afghaanse asielzoekers heeft plaatsgevonden, blijkt, zoals hoger reeds werd vastgesteld, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop wijst dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd, doch dat “[e]en anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten” en het eerder verband leek te houden met hun ‘oorspronkelijke status’. Zoals hierboven reeds vastgesteld oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen soeverein over de bewijswaarde van deze bron.

16. In het kader van verzoekers kritiek omtrent het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat de aanvankelijk bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en dat de thans beschikbare informatie in verband met terugkeer voldoende is en in de regel, voor iemand met verzoekers profiel, niet problematisch is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen motiveert vervolgens dat *checkpoints* vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel (zoals voormalige medewerkers van de voormalige overheid en veiligheidsdiensten), waarvan verzoeker niet aantoonbaar daartoe te beschikken, en dat uit de beschikbare algemene informatie niet blijkt dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. Op grond van de voormelde overwegingen besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat in verzoekers geval niet kan aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

17. Anders dan hetgeen hij voorhoudt, blijkt uit het voorgaande dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk geantwoord heeft op verzoekers ontwikkelde kritieken. Er is in die mate geen schending van de jurisidictionele motiveringsplicht.

18. Verzoeker overtuigt evenmin waar hij stelt dat het arrest tegenstrijdig is doordat, enerzijds, de taliban een negatief beeld van hem zouden hebben omdat hij Afghanistan ontvlucht is, dat ze zouden denken dat hij geen islamitische waarden heeft en schandalen gecreëerd heeft tegen de islam en dat Afghanen die gepercipieerd worden morele en religieuze normen te hebben overschreden hoog risico lopen om door de taliban te worden vervolgd, terwijl, anderzijds, hij die Afghanistan ontvlucht is, in Europa heeft gewoond en er bescherming tegen de taliban heeft gezocht, dit risico niet zou lopen. Verzoeker gaat voorbij aan de vaststellingen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van landeninformatie dat de taliban er een ambigue houding op nahouden tegenover terugkeerders en “anders [kijken] naar de elite [...] die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen” en dat bij terugkeerders die een doelwit zijn, zulks veeleer verband lijkt te houden “met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat niet blijkt dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch blijkt dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen, noch blijkt dat er concrete indicaties zijn die daarop wijzen. Verzoeker gaat tevens voorbij aan de specifieke risicoprofielen die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanduidt en waartoe hij naar het oordeel van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet behoort, alsook aan de vaststellingen dat hij een en ander niet concreet aannemelijk maakt. Er ligt geen tegenstrijdigheid in de motivering voor.

19. In de mate dat verzoeker de overweging in het bestreden arrest hekelt dat de hypothetische constructie rond het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort niet dienstig is in het kader van het onderzoek naar

een internationale beschermingsnood, gaat hij voorbij aan de overweging van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “bovendien” de thans beschikbare informatie in verband met terugkeer voor iemand als verzoeker, zonder specifiek profiel, voldoende en in de regel niet problematisch is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft aldus nog een bijkomend antwoord ter weerlegging van verzoekers argumentatie aangaande het gebrek aan Afghaanse reisdocumenten. De kritiek van verzoeker die ziet op de stelling dat zijn “hypothetische constructie niet dienstig” is, laat de overweging dat de thans beschikbare informatie in verband met terugkeer voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel voldoende en in de regel niet problematisch is, onverlet en kan derhalve geen aanleiding geven tot cassatie.

20. Wat verzoekers kritiek op het gebrek aan een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM betreft, blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in randnummer 2.3.4.3. wel degelijk is nagegaan of verzoeker een risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing bij een terugkeer, doch op grond van een uitvoerige analyse van de situatie in Afghanistan oordeelt dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden aldaar onder het toepassingsgebied zouden vallen van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, dat de omzetting is van artikel 15 (b), van richtlijn 2004/83 ‘betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden[...]’ (hierna: richtlijn 2004/83), en dat evenmin blijkt dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. In randnummer 2.3.5 besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, na te hebben vastgesteld dat verzoeker “geen persoonlijke omstandigheden aantoont”, dat verzoeker niet overtuigt “dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet”. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM grondig moet worden

onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Hieruit blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen motiveert waarom volgens hem geen schending voorligt van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont evenmin aan dat artikel 3 van het EVRM op zichzelf of in combinatie met artikel 13 van het EVRM is geschonden.

21. In de mate dat verzoeker de motieven aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt, betreft dit de grond van de zaak, waarvoor de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd is.

22. Het tweede middelonderdeel is ongegrond.

Derde middelonderdeel

23. In het derde middelonderdeel voert verzoeker aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, om na te gaan of de precaire humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, gebruik maakt van een onwettig en met de rechtspraak van het EHRM strijdig criterium en bijkomende eisen stelt door enerzijds te vereisen dat de ernstige schade het gevolg moet zijn van opzettelijk handelen of nalaten door de betrokken actoren en door anderzijds te stellen dat de economische sancties opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale organisaties niet in rekening dienen te worden gebracht omdat het niet om een opzettelijk handelen of nalaten gaat dat specifiek tegen de Afghaanse bevolking gericht is.

24. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt eerst in het algemeen dat een precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, “tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een

actor”, waarbij “[d]e kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen”. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan “[n]a lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, [...] niet blijken dat de algemene precare socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren [...]”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt vervolgens echter dat “[d]e oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie [...] in Afghanistan in wezen multidimensionaal [blijken] te zijn” en dat “[d]e actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan [...] het gevolg [is] van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren”. Na een aantal elementen en factoren te hebben vermeld, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet [kan] worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor”.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk aangeeft dat uit de beschikbare informatie niet kan worden afgeleid dat de voormelde toestand “overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor”, blijkt, anders dan verzoeker voorhoudt, dat het opzettelijk handelen of nalaten van de betrokken actoren niet als voorwaarde wordt gesteld. De bijkomende vaststelling “laat staan [...] door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor”, doet geen afbreuk hieraan.

Verzoekers kritiek tegen de eerdere algemene overwegingen in het bestreden arrest waarin wel de voorwaarde wordt gesteld van opzettelijke gedragingen, laat het voormelde motief onverlet en kan dan ook niet leiden tot de cassatie van het bestreden arrest.

25. Het middelonderdeel berust eveneens op een foutieve lezing van het bestreden arrest in de mate dat het aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening heeft gehouden met economische sancties opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers vast dat er “een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen” was, doch hij stelt eveneens vast dat niet blijkt dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, “waardoor internationale instellingen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe”.

26. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest niet geantwoord op zijn stelling dat de humanitaire hulp op grote schaal wel degelijk moedwillig werd verhinderd door de taliban met het verbod op vrouwelijke medewerkers voor ngo's en humanitaire organisaties.

In het bestreden arrest wordt in het algemeen verwezen naar maatregelen van de taliban tegen vrouwen maar er wordt ook opgemerkt dat “internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe”. Er wordt ook vastgesteld dat niet blijkt dat de taliban “maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren”. Hiermee wordt verzoekers stelling met betrekking tot zowel het voorgehouden moedwillige verhinderen van internationale hulp als de gevolgen van de maatregel tegen vrouwelijke medewerkers van buitenlandse organisaties wel degelijk beantwoord. Hoe dan ook is de conclusie van de in het bestreden arrest gemaakte beoordeling, zoals reeds hoger aangegeven, dat de precaire socio-economische toestand in Afghanistan niet

overwegend is te wijten aan gedragingen van de taliban of enige andere actor maar dat de oorzaken ervan “multidimensionaal” zijn en “het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren”.

27. Verzoekers kritiek berust in de aangegeven mate op een onvolledige en foutieve lezing van het bestreden arrest en mist aldus feitelijke grondslag.

28. Het derde onderdeel van het enige middel is ongegrond.

Conclusie

29. Het enige middel is in al zijn onderdelen, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op eenentwintig november tweeduizend vijftientig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams